

LA IDEA

Quin curs més bo! Genial! Miràvem les notes finals —no tan genials— asseguts a la vorera i l'Edgar començà a plorar i a dir que quan siguem grans oblidarem les aventures que hem passat.

—Quina llàstima! —ha lamentat la Lorena.

Fins i tot l'Aleix estava a punt de plorar:

—Un desastre! —movia el puny, que jo no sabia on cauria, i pumba!, se l'ha clavat a la cuixa.

—De què serveix jugar-se-la cada dia si després no te'n recordes? —s'ha enfadat el Jeroni, i hem tornat a casa molt desanimats.

Jo m'he passat la nit sense dormir.

No vull oblidar el curs més emocionant de la meva vida!

Hi he anat rumiant, rumiant, fins que s'ha fet de dia.

I no em penedeixo de tant rumiar: a partir d'ara dormiré cada nit com un tronc.

Vet aquí la idea brillant brillantíssima que se m'ha acudit: escriuré les aventures que hem viscut.

Per a la posteritat. La posteritat són els nens i nenes que encara han de néixer (ho he buscat en el diccionari. En tinc un de molt gruixut i el penso obrir sovint perquè vull que els nens de la posteritat ho entenguin tot a la primera i no diguin: «Els nens d'abans, a part que eren estranys, no sabien explicar les coses». De rebot, faré quedar bé els companys, la senyo i fins i tot el col·le).

12

Aquestes vacances perdré dues hores cada dia escrivint les memòries del curs. Els *protes*... *Protes* vol dir protagonistes; ho dic per si sou una mica Roberts —el Robert és un nen que fins que no li has explicat una cosa mil vegades no la comença a entendre—. Doncs els *protes* som jo i els meus companys, per això he posat aquest títol: *El Rock & companyia*.

La mare diu que una companyia és un grup de soldats, i jo, l'Aleix, l'Eloi, la Lorena, el Marcel, la Mireia, l'Ester, el Jeroni, l'Alí... i fins i tot l'Edgar som

soldats de l'exèrcit més *pringat* del món. En voleu proves? El Rock & companyia aguantem SIS hores de classe CADA DIA.

La iaia diu que una companyia sóc jo quan vaig a casa seva i li explico coses divertides, diu que amb mi l'estona passa volant. Doncs els meus amics també són una companyia: quan sóc al pati amb ells, el temps també passa volant.

Potser que no m'enrotlli i comenci.

Nens i nenes de la posteritat, s'aixeca el teló!

1

LA SENYORETA ÚRSULA

Va sonar el timbre i la senyoreta Mònica, la senyo, encara no havia vingut. Nosaltres rondàvem pel pati, prenent la pilota a l'Edgar, que plora per tot, per això la hi prenem, a veure si espavila, però ell res, com si sentís ploure, plora que plora. Vam jugar fins que va venir el Felip, el de gimnàstica, i ens va dur a classe. Vam pujar en silenci; amb ell no es pot jugar.

—Repasseu el tema —va dir mentre seia a la taula amb els peus estirats, ben repapat, com si fos a ca la sogra, que diu el pare.

—No en toca cap, de tema —va contestar l'Aleix, que és alt i fort com un roure i planta cara a qui sigui, encara que qui sigui en faci dos com ell.

—Repasseu! —va repetir—. I tu, llença el xiclet! —M'havia oblidat que l'Aleix és un fan del xiclet.

—La senyo em deixa —va dir ell per si picava.

—Jo no. Llença'l.

Semblava que fessin un pols per veure qui era més xulo.

L'Aleix, que no té por de res i no ha llençat mai cap xiclet, se'l va treure de la boca i el va embolicar en un paper.

—A la paperera! —va cridar el Felip.

—Això sí que no. —El duel es va posar emocionant—. El xiclet és meu, l'he pagat jo i...

En aquell moment van trucar a la classe, un cop fluix, tímid, i la porta es va obrir a poc a poc; devia ser un parvulet.

—Sóc la substituta —va dir una senyora que semblava una noia, o, per la veu que feia, una nena, però una nena gran.

El Felip va deixar estar l'Aleix, que va aixecar el polze, i se'n va anar al gimnàs a marejar els grans amb la corda, el poltre, el plint i altres aparells de tortura.

—La senyoreta Mònica està refredada i no pot venir —va dir la senyora que semblava una noia o, fins i tot, una nena.

—Per culpa teva! —La Lorena va assenyalar l'Eloi—. Si haguessis acabat el dibuix, ella no s'hauria quedat a fer-te la feina i no hauria agafat fred.

Fèiem un dibuix col·lectiu i l'Eloi, que vol ser futbolista, se'n va anar a veure un partit i va deixar el seu tros a la meitat.

—No és veritat —va dir ell—, jo... —Va callar. No tenia excusa.

—Ets un *passota!* —s'hi va afegir la Mireia, que no pot suportar que tinguis un descuit.

—Calleu! —va cridar la senyora amb veu de noia, o potser de nena—. La senyoreta Mònica no té res greu i vindrà tan aviat com pugui. No en parlem més. —Semblava una mica enfadada, però per estar-ho del tot li faltava un xic més de veu—. Hem de fer classe. Ja podeu treure la llibreta de matemàtiques.

—Mates, ara? —L'Aleix va obrir un pam de boca—. No toquen pas!

—M'ho ha dit la senyoreta.

—S'ha confós —va afegir l'Eloi, i és que les mates no li acaben d'entrar.

—Com que està malalta i deu tenir febre, s'ha atabalat —va aclarir la Neus, que no devia haver fet els exercicis, com jo, i algun altre, però nosaltres no vam protestar. Si haguéssim parlat tots, s'hauria notat massa.

—Em voleu dir què toca ara, segons vosaltres? —va dir la senyo amb veu de noia tirant a nena.

—Dibuix, dibuix lliure —va dir el tòtil del Robert, que no té dos dits de front i va estar a punt d'engegar-ho a rodar.

—Amb vuit anys que teniu ja em voleu prendre el...

—Com et dius, senyo? —L'Ester va evitar el desastre.

—Úrsula. Senyoreta Úrsula.

«Quin nom!», vaig pensar. No era un nom de senyo. Potser n'estava aprenent i mentre no en sabés prou —es veia de seguida que no en sabia prou— s'havia de dir així, i després, quan aprovés els exàmens i fes veu de mestra, ja li deixarien triar un nom ben bonic, com els artistes, perquè, si fa no fa, això de mestre i artista deu ser la mateixa cosa.

—Toca dictat —va dir l'Òscar—. Mira l'horari, ho posa ben clar.

No sé com s'ho va manegar, l'Òscar, però li va ensenyar un horari de conveniència que havia fet a corre-cuita.

La senyo va agafar el llibre de dictats que hi havia damunt la taula, en va triar un de ben difícil i va fer sortir l'Edgar a la pissarra.

Quan la senyo anava a llegir el dictat, la Neus, que vol ser mestra, va aixecar el braç:

—És que, senyo Úrsula, la senyo Mònica ens el fa llegir a nosaltres i avui em toca a mi.

—És veritat —vaig dir jo tan tranquil. Ja em tocava obrir la boca.

La senyo ens va mirar amb ulls de mestra a punt de perdre la paciència, però ens va veure tan bons minyons que no la va perdre.

—Doncs, au, dicta.

I la Neus es va aixecar, va agafar el llibre com si fos seu, se'n va anar cap a la pissarra i va esperar que calléssim. Va ser aviat perquè teníem ganes de veure com ho feia. Se la veia molt contenta.

—Dicto. —Va posar el dit a la primera ratlla i va aixecar el llibre perquè no ho veiéssim—. A l'altra banda del mar hi havia un país...

20

—Però què dius! —va cridar l'Edgar, que té una lletra molt lletja i escriu molt a poc a poc, i es va posar a plorar.

—No corris! —va protestar la Mireia.

—Para el carro! —va afegir l'Aleix.

—Respira! —va continuar l'Ester.

La Neus va agafar aire i ho va tornar a intentar:

—A l'altra banda del mar... —va dir tan de pressa com abans, però amb un fil de veu.

—Més fort! —va avisar l'Aleix—. Si vols ser mestra de veritat, has d'aprendre a criDAAAAAR —i va fer un crit de Tarzan.

—Prou! —va dir la senyo—. Si no calleu, no sentireu res. I tu, maca, procura alçar la veu i dictar més a poc a poc.

Ha de costar molt, això de ser mestre. La Neus ho feia tan bé com podia i no se'n sortia: o anava massa de pressa, o massa

a poc a poc, o dictava massa fluix, o s'entrebancava i no enteníem res... I, és clar, si no enteníem res, ens enfadàvem i cridàvem. I la pobra senyoreta Úrsula es tornava mico intentant posar pau. Amb pau o sense, més aviat sense, vam acabar el dictat i en vam fer una correcció conjunta, vull dir entre tots. Cadascú corregia el seu. Com que la senyo n'estava aprenent i no en sabia gaire, es va equivocar unes quantes vegades, però no li vam dir res per no desanimar-la. A mi, el dictat em va anar força bé. De faltes importants, només en tenia dues, i com que només eren dues, me les vaig perdonar.

—Ara sí que toquen matemàtiques —va insistir la senyo Úrsula amb una veu que no acabava de trobar el to.

—De cap manera! —es va queixar l'Òscar—. Vine. Mira l'horari.

Abans que ella es mogués, ens vam aixecar tots. Volíem saber què tocava.

—Qui no sigui es queda sense pati —ens va amenaçar, i li vam fer cas de seguida.

Va anar ella sola cap a l'Òscar, a veure aquell horari tan bo. Jo li mirava els ulls. «Com més els obri, millor», vaig pensar, «més emocionant.» Doncs mira que els va fer grossos!

—Teatre? —La senyo Úrsula feia una cara de cine.

—L'obra de la festa de la primavera —es va inventar l'Alí. És un nen d'un altre país, però segueix totes les tradicions d'aquí, sobretot si hi ha gresca.

—Assagem cada dia, fins a l'hora del pati —va afegir la Lorena.

—I ho feu aquí, a classe? —La senyo no s'ho acabava de creure, i no era l'única.

—Hem d'enretirar les cadires —i l'Aleix va arrossegar la seva, que va fer un xiscle de mil dimonis, i els altres el vam imitar.

—Aixequeu les cadires! —ens va renyar la senyo, però hi havia tant xivarri que no ho vam sentir, o potser sí, però nosaltres no sabem moure les cadires d'una altra manera.

Es veu que havíem de representar una obra i no sabíem quina.

El Jeroni, que de tant llegir llibres és una rata de biblioteca, es va posar al mig de l'escenari i va començar a donar ordres com si fos el director.

—Mireia, a sota la taula; l'Òscar t'ha fet presonera; i tu, Rock —el Rock sóc jo—, l'has de rescatar, però no serà fàcil, l'Aleix és una fera prehistòrica i t'espera dalt d'un arbre. Vigila, que et vol esborrar del mapa!

—I es pot saber on és, l'arbre? —va rondinar l'Aleix.

El Jeroni té solucions per a tot:

—Apileu cadires.

Té tanta imaginació, el Jeroni, i parla amb tanta empenta, que ens va enganyar a tots tan bé que ens vam creure la història. Semblava divertida i ens hi vam engrescar: vam fer un arbre molt alt amb dotze cadires mal posades, l'Aleix-bèstia-prehistòrica s'hi va enfilear, i quan jo passava per sota, per anar a rescatar la Mireia, em va atacar. L'*animal* s'ho va prendre al peu de la lletra i en lloc de fer veure que lluitava contra mi, em va caure a sobre com un hipopòtam. Em vaig agafar a una cadira de l'arbre i totes les altres es van moure. Tothom va fugir. L'Edgar no. Va plorar fins que li va caure una cadira al cap. Va quedar tan sorprès que va callar de cop. I això no va ser el pitjor: una cadira es va estavellar contra la finestra i, catacliiiiinc!, va trencar el vidre, i com que donava la casualitat que hi havia un armari mig desmuntat recolzat al vidre i ja no hi havia vidre, pataPAFFF!, l'armari va caure al passadís. Quin terrabastall! Ni que fos un terratrèmol.

El passadís es va omplir de mestres i nens de totes les classes.

—Què és? Què és? —preguntaven els curiosos.

—Es pot saber QUÈ HA PASSAT? —va esclatar una veuarra.

Era el Narcís, el director.

—Aquests nens, que em treuen de polleguera! —va cridar la senyoreta Úrsula. Sí, sí, he dit cridar. Malament! La senyo havia trobat la veu de senyoreta enfadada, i li devia agradar perquè va continuar l'atac—: Tot té un límit, així que...

Sort que va sonar el timbre i ens va facturar al pati.

Aquell dia no vam jugar gaire. Estàvem un pèl espantats. Potser sí que ens havíem passat una mica amb la pobra senyo Úrsula, o Ursulina, com ja li deia algú, però poc. El dictat havia anat bé i l'obra de teatre semblava interessant; l'únic problema era el vidre trencat, però va ser un accident.

Quan vam tornar a classe, no hi havia ningú.

Nosaltres teníem por que la senyo ho hagués explicat tot.

No va venir el director, sinó el Felip, l'ogre de gimnàstica, amb una cara que Déu n'hi do.

—Repasseu —va manar amb uns ulls que feien por.

No hi havia res per repassar. Tot i així, no vam piular. Ni l'Aleix, que és tan valent, diu, i no té por de res.

No vam respirar fins que vam sentir un truc a la porta, més fort que l'altra vegada, i més inquietant.

—Hola, nois! —era la mateixa senyo Úrsula, però es veia diferent. Duia un paper a la mà—. Tenim sort: ves per on, acabo de trobar l'horari de la senyoreta Mònica i ara toca... matemàtiques!